

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 2055/2568

พนักงานอัยการจังหวัดโจทก์ นาย ธ.จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 317, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 78

ย่อ / หลักกฎหมาย

ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร ตาม ป.อ. มาตรา 317 วรรคหนึ่งและวรรคสามนั้น การพรากหมายถึง การทำให้จากไป การพาไปเสียจาก การทำให้แยกออกจากกันหรือแยกออกไป ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล จึงหมายถึงการพาไปหรือแยกเด็กออกจากอำนาจปกครองดูแล ทำให้อำนาจปกครองดูแลของบิดามารดาเด็กถูกรบกวนหรือถูกระทบกระเทือนโดยบิดามารดาเด็กไม่รู้เห็นยินยอม อันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของบิดามารดาเด็ก การที่จำเลยไปที่บ้านของผู้เสียหายที่ 1 และเข้าไปกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ในห้องนอนของผู้เสียหายที่ 1 โดยจำเลยมิได้พาหรือนำตัวผู้เสียหายที่ 1 ไปที่อื่น จึงมิได้เป็นการพรากเด็กอันเป็นการขาดองค์ประกอบความผิดตามมาตราดังกล่าว

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 277, 317 นับโทษจำคุกของจำเลยต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 548/2566 ของศาลชั้นต้น จำเลยให้การรับสารภาพ และรับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลยในคดีที่โจทก์ขอให้นับโทษต่อ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 277 วรรคแรก, 317 วรรคสาม การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร จำคุก 6 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม จำคุก 6 ปี จำเลยให้การรับสารภาพเป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 ลดโทษให้กระทงละกึ่งหนึ่ง ฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร คงจำคุก 3 ปี ฐานกระทำชำเราเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีซึ่งมิใช่ภริยาของตน โดยเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม คงจำคุก 3 ปี รวมจำคุก 6 ปี นับโทษต่อจากโทษจำคุกของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขแดงที่ อ 558/2566 ของศาลชั้นต้น จำเลยอุทธรณ์ขอให้ลดโทษศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์ในข้อหาพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเพื่อการอนาจาร นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น โจทก์ฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีมีประเด็นตามฎีกาของโจทก์ว่า การกระทำของจำเลยเป็นความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจารหรือไม่ เห็นว่า ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 317 วรรคหนึ่งและวรรคสามนั้น การพรากตามพจนานุกรมหมายถึง การทำให้จากไป การพาไปเสียจาก การทำให้แยกออกจากกันหรือแยกออกไป ความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล จึงหมายถึงการพาไปหรือแยกเด็กออกจากอำนาจปกครองดูแล ทำให้อำนาจปกครองดูแลของบิดามารดาเด็กถูก

รบกวนหรือถูกรบกวนกระเทือนโดยบิดามารดาเด็กไม่รู้เห็นยินยอม อันเป็นการล่วงละเมิดอำนาจปกครองของบิดามารดาเด็ก คดีนี้พยานโจทก์ที่นำสืบประกอบคำรับสารภาพของจำเลยฟังได้ว่า วันเกิดเหตุ เวลา 0.10 นาฬิกา จำเลยพิมพ์ข้อความแจ้งผู้เสียหายที่ 1 ว่าจะเดินมาที่บ้านและให้เปิดประตูให้ ต่อมา จำเลยพิมพ์ข้อความแจ้งผู้เสียหายที่ 1 ว่าจำเลยอยู่หน้าบ้านแล้ว ให้เปิดประตูบ้านให้ ผู้เสียหายที่ 1 เดินไปเปิดประตูหน้าบ้านให้ จากนั้นจำเลยและผู้เสียหายที่ 1 เดินไปห้องนอนของผู้เสียหายที่ 1 ต่อมาจำเลยกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 โดยความยินยอมของผู้เสียหายที่ 1 แล้วนอนอยู่ในห้องนอนผู้เสียหายที่ 1 จนเวลาประมาณ 11 นาฬิกา ผู้เสียหายที่ 2 เปิดประตูห้องนอนเข้ามาพบจำเลยกับผู้เสียหายที่ 1 ข้อเท็จจริงในคดีจึงรับฟังได้ว่า จำเลยไปที่บ้านของผู้เสียหายที่ 1 และเข้าไปกระทำชำเราผู้เสียหายที่ 1 ในห้องนอนโดยความยินยอมของผู้เสียหายที่ 1 โดยจำเลยมิได้พาหรือนำตัวผู้เสียหายที่ 1 ไปที่อื่นอันเป็นองค์ประกอบความผิดของความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เมื่อขาดองค์ประกอบของการพรากเช่นนี้แล้ว การกระทำและเจตนาของจำเลยจึงไม่เป็นความผิดฐานพรากเด็กอายุยังไม่เกินสิบห้าปีไปเสียจากบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือผู้ดูแล เพื่อการอนาจาร ที่ศาลอุทธรณ์ภาค 7 พิพากษายกฟ้องความผิดฐานนี้เสีย จึงชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น พิพากษายืน

องค์คณะ

จุมพล ภิญโญสินวัฒน์ · สถาพร วงศ์ตระกูลรักษา · ไข่มุกด์ ปอพานิชกรณ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/2055/2568>